

III. HLEDÁNÍ PRAVDY - 5. Je křest nutný ke spáse?

Výklad Bible, že “spása je z milosti skrze víry v Ježíše Krista, ne ze skutků jakéhokoliv druhu, včetně křtu”, je nesprávný, protože odporuje Písmu. Jinými slovy, člověk není spasen (zachráněn) pouze na podkladě toho, že uvěří v Ježíše Krista, neboť toto odporuje Písmu. Samotný Ježíš prohlásil: “Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen.” (Marek 16:16 NS) Čtete zde, že ten, kdo uvěří v Ježíše Krista je zachráněn? Ne! Ten, kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Již však pouhá nevíra člověka v Ježíše Krista postačí k tomu, aby byl odsouzen k věčnému trestu za své hříchy.

O Letnicích apoštolové kázali Židům z celého světa v jazycích zemí, ve kterých se narodili, že se naplnilo proroctví proroka Joela o příchodu spásy v moci Ducha Svatého (Skutky 2:16-21). Spása je dar Ducha Svatého, který je nabídnut každému jednotlivému člověku (ať je Žid nebo pohan), který vzývá jméno Pána (Skutky 2:21, 36-40, 10:34-35). Doručení spásy nejprve Židům a poté pohanům předcházela křest Duchem Svatým, což je jiný dar Ducha Svatého, jež se projevoval zázračným mluvením v jiných jazycích. Duchem Svatým nebyli pokřtěni všichni jednotliví Židé ani pohané, ale pouze apoštolové z Židů při doručení evangelia Židům a z pohanů pouze Kornélius a ti, kdo v jeho domě poslouchali slovo evangelia při doručení evangelia pohanům. Účelem křtu Duchem Svatým bylo naplnění SZ proroctví o příchodu spásy, doručení evangelia spásy v Ježíši Kristu Židům i pohanům a potvrzení jeho pravdivosti (Skutky 2, 10). Křest Duchem Svatým tedy nebyl žádným důkazem o tom, že někdo byl spasen na podkladě toho, že uvěřil a ještě předtím, než byl pokřtěn, protože účel křtu Duchem Svatým je zcela jiný.

Apoštol Petr o Letnicích kázal Židům, že Ježíš vstal z mrtvých a je tím Pánem a Kristem, jehož jméno je nutno vzývat k záchraně: “Ať tedy všechen dům Izraele s jistotou ví, že Bůh učinil toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali, i Pánem i Mesiášem.” Když to uslyšeli, byli hluboce zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: 'Co máme dělat, muži bratři?’” (Skutky 2:36-37 NS) Ještě předtím, než se Židé zeptali, co mají udělat (jak mají vzývat jméno Pána, aby byli zachráněni), uvěřili, že Ježíš vstal z mrtvých a je tím prorokovaným Pánem a Kristem (byli hluboce zasaženi v srdci). Dále vyznali Ježíše jako svého Pána, což vyplývá z nutnosti vzývat jméno Pána (a tedy identifikovat Pána, jehož jméno má člověk vzývat) ke spáse. Apoštol Pavel výslovně napsal, že jednou z věcí, kterou musí člověk udělat ke spáse, je vyznat Pána Ježíše (Římanům 10:9-10). Následně apoštol Petr sdělil Židům zbývající podmínky, které museli splnit, aby mohli přijmout dar spásy: “Učíte pokání a každý z vás ať je pokřtěn na základě jména Ježíše Krista k odpuštění vašich hříchů a přijmete dar Ducha Svatého.” (Skutky 2:38 NS) Pokání znamená lítost nad hříchy a odvracení se od nich. Křest, řecky “baptizo” znamená v řečtině ponořit, potopit, tj. pod vodu. Jak apoštol Petr kázal, účelem křtu vodou je odpuštění hříchů. Jakékoliv jiné provedení křtu, než ponořením pod vodu nebo pokřtěním za jakýmkoliv jiným účelem, než na odpuštění hříchů, nemá autoritu v Božím Slově a člověku nepomůže ke spáse.

Jaká byla reakce Židů? “Ti, kteří radostně přijali jeho slovo, byli pokřtěni a bylo přidáno toho dne asi tři tisíce duší.” (Skutky 2:41 NS) Podobně byl pokřtěn vodou na odpuštění hříchů i Kornélius a ti v jeho domě, kdo slyšeli evangelium a uposlechli jej (Skutky 10:44-48).

Apoštol Pavel napsal křesťanům do Říma, že křesťané nemohou svévolně hřešit, protože zemřeli hříchu a pokračuje. “Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše (tzn. ponoření pod vodu ve jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů), byli jsme pokřtěni (tzn. ponoření pod vodu) v Jeho smrt? Byli jsme spolu s ním skrze křest (tzn. ponoření pod vodu) pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života.” (Římanům 6:1-4 NS).

Apoštol Petr ve svém dopise vysvětluje, že křest zachraňuje člověka v tom smyslu, že v něm jde o apel k Bohu o dobré svědomí (žádost o dobré svědomí před Bohem), tzn. o čisté svědomí zbavené viny kvůli hříchům, jež člověk získává tím, že mu Bůh odpouští hříchy skrze vzkříšeného Ježíše Krista, který již zaplatil za naše hříchy svou smrtí na kříži a nyní je po Boží pravici a přimlouvá se za nás (1. Petrův 3:21-22, Římanům 8:34, Židům 7:25).

Člověk, který uvěřil v Ježíše, vyznal jej jako svého Pána a učinil pokání, má až do křtu svědomí ještě stále zatížené minulými hříchy, a protože trestem za hřích je smrt, je takový člověk až do křtu pro Boha duchovně mrtv (hříchy oddělují člověka od Boha). Teprve při křtu v Krista Ježíše (tzn. ponoření pod vodu ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů), je člověk spolu s Kristem pohřben ve smrt (je pohřbeno jeho staré mrtvé já obtížené hříchy), aby i on - tak, jak byl Ježíš vzkříšen z mrtvých - povstal z vody křtu očistěn od minulých hříchů k novému životu.

Bůh požaduje od člověka skutky, k tomu, aby mohl přijmout dar spásy. Ježíš učil, že i víra v něj je svým způsobem skutek, který vyžaduje Bůh (Jan 6:28-29). Zatímco víra reprezentuje vnitřní skutky (tj. víru a pokání), křest reprezentuje vnější skutky (tj. vyznání a křest) (Marek 16:16). Od těchto skutků víry je nutno odlišit skutky Mojžíšova zákona, na kterých zakládali svou spásu Židé, jež nevěřili v Ježíše Krista (Římanům 10), ale i někteří křesťané židovského původu, kteří trvali na tom, že pohané musí přijmout obřízku a dodržovat Mojžíšův zákon jako podmínku spásy (Skutky 15:1, 5, Galatským 5:2, Filipským 3:2). Proti takovému nesprávnému pojetí spásy, které se zakládá na vlastní spravedlnosti, staví apoštol Pavel pojetí spásy jako Boží dar, jako Boží milost, skrze víru v Ježíše Krista (Římanům 10, Efezským 2:1-9). Nepochopení Pavlovy argumentace (skutky víry x skutky Mojžíšova zákona) je příčinou nesprávného učení, že křest není nutný ke spáse a že postačí pouhá víra v Ježíše Krista k tomu, aby byl člověk spasen.

Pokud jde o případ zločince umírajícího na kříži, jež uvěřil v příchod Ježíšova království a učinil pokání, ze svých hříchů, tak ten byl zachráněn ještě předtím, než Ježíš Kristus zemřel, vstal z mrtvých a seslal Ducha Svatého, který sdělil lidem podmínky spásy, včetně křtu (Lukáš 23:39-43). Byl zachráněn podobně jako byli zachráněni mnozí další lidé, kteří žili v době před příchodem Krista, a to s výhledem na budoucí Kristovu oběť a vzkříšení z mrtvých a za podmínek stanovených pro jejich spásu Bohem ve smlouvách, které Bůh s nimi uzavřel, ať to byla smlouva uzavřená s jednotlivci před vznikem Izraelského národa (např. Noe, Abrahám, Izák, Jákob) nebo smlouva uzavřená s celým Izraelským národem prostřednictvím Mojžíše, která platila pro každého Izraelce, resp. Žida (např. Mojžíš, David, Izajáš, Jeremiáš, Daniel a další). Případ zachráněného zločince na kříži tedy není žádný precedent pro ty, kdo mylně věří, že křest není nutný ke spáse.

Opakem jednoho extrému – falešného učení, že křest není nutný ke spáse, je druhý extrém – falešné učení, že je nutné křtít novorozené děti, aby mohly být spasené. Ze skutečnosti, že Duch Svatý sestoupil na ty pohany v kornéliově domě, kteří slyšeli slovo evangelia, jež kázal apoštol Petr, lze jednoznačně učinit závěr, že se to netýkalo novorozenat a malých dětí (byly-li v Kornéliově domě), protože tyto nemají rozumovou schopnost slyšet (řecky: “akouo”) slovo evangelia (Skutky 10:44). Apoštol Pavel napsal, že: “**Víra je tedy ze slyšení** (řecky: “akoe”) **a slyšení** (řecky: “akoe”) **skrze slovo Boží.**” (Římanům 10:17 NBK) Jestliže je víra ze slyšení, pak slyšení musí v sobě zahrnovat schopnost porozumět slyšenému sdělení a přijmout jej, tj. uvěřit mu a nejenom to, ale i na podkladě víry jednat v souladu se slyšeným sdělením, tj. Bohem požadovaným způsobem. Novorozenata a malé děti takové schopnosti nemají. Ježíš řekl: “**Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen.**” (Marek 16:16 NS) Novorozenata a malé děti nemají schopnost uvěřit, proto ani nemohly být pokřtěny vodou na odpuštění hříchů (byly-li v Kornéliově domě). Co je ale hlavní, novorozenata a malé děti nemají ani hříchy, které by jim mohly být křtem odpuštěny. Hřích je totiž bezzákonnost (1.

Janův 3:4) a novorozeňata a malé děti se žádné bezzákonnosti nedopustily. Učení některých náboženství o “dědičném hříchu” je učením falešným. Bůh je tím, kdo dává člověku při početí ducha (Kazatel 12:7). Dává snad svatý Bůh člověku při početí ducha poskvrněného hříchem? Nikoliv! Ježíš říká o dětech: “**Nechte děti a nebraňte jim přicházet ke mně, protože takovým patří nebeské království.**” (Matouš 19:14 NBK) Ježíš řekl svým učedníkům: “**...Amen, říkám vám, že jestli se neobrátíte a nebudete jako malé děti, vůbec do nebeského království nevejdete.**” (Matouš 18:3 NBK) Tím neměl na mysli, že se mají chovat dětinsky (viz. apoštol Pavel v 1. Korintským 13:11). Naopak musí se chovat jako rozumní a odpovědní dospělí lidé, kteří jsou dětmi pouze v tom dobrém, co je charakteristické pro děti. Děti jsou bezelstné, nepokrytécké, nevypočítavé, nezdeformované předsudky, otevřené, spontánní, nebojácné říct pravdu, mají bázeň před autoritou, bojí se trestu. Jinými slovy, dítě je ryzí duch, čistá duše (do doby, než jej zdeformuje zlo ve světě dospělých). Adam a Eva se dopustili hříchu vůči Bohu a zemřeli duchovně ve vztahu k Bohu. Kvůli jejich hříchu Bůh proklel zemi (1. Mojžíšova 3:17) a vyhnal je ze zahrady Eden, čímž ztratili přístup ke stromu s ovocem věčného života, v důsledku čehož nakonec zemřeli i fyzicky. Podobně byli pro Boha duchovně mrtví i všichni další lidé (kteří měli rozumovou schopnost dopustit se hříchu), poněvadž všichni zhřešili (Římanům 5:12). I tito zemřeli fyzicky ze stejného důvodu jako naši první rodiče. Novorozeňata a malé děti však pro Boha nejsou duchovně mrtvé, protože ty se žádného hříchu (zla, bezzákonnosti) nedopustily a v jejich případě chybí důvod pro křest na odpuštění hříchů. To platí bez ohledu na to, že v důsledku hříchu došlo k porušení prostředí, ve kterém žijeme (Bůh proklel zemi, jejíž zdroje používáme pro udržení našeho života a země tak pozbyla ideálních podmínek pro život). Dochází tak k tomu, že novorozeňata i malé děti – ač nemají hřích a jsou pro Boha duchovně živé – se v důsledku vývojových vad rodí mrtvé, resp. fyzicky umírají z jiného důvodu v mladém věku. To však nic nemění na tom, že dítě je ryzí duch, čistá duše, která se vrací do nebe ke svému svatému nebeskému Otci. “Křtění” dětí, které provádějí některá náboženství nemá žádnou oporu v Božím Slově, ani ve Skutcích 10 a ani nikde jinde v Písmu.

Pokud jde o otázku, kým se má nechat pokřtít člověk, který uvěřil v Ježíše Krista, vyznává jej jako svého Pána a učinil pokání ze svých hříchů, tak dle Písem dal tuto autoritu Ježíš Kristus svým následovníkům: “**Ježíš přistoupil, promluvil k nim a řekl: 'Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal...'**” (Matouš 28:18-20 NBK) Ježíšovými následovníky jsou Ti, kdo konají Jeho vůli (Jan 14:15), jež byla zjevená Duchem Svatým v Novozákonních Písmech Bible (Jan 16:13).

Ježíš řekl: “Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn.” Přemýšlejte o tom, zda jste skutečně byli zachráněni. Pokud hledáte odpovědi na své otázky ohledně spásy, rád Vám s tím pomůžu.
E-mail: hodanko@volny.cz , mobil: 731 102 709, www.viravboha.cz , Robert Hodanko